

Mevsim Gülbahar Karakol

– AliKemal · 07 Ocak 2016

Halil, Cemal ve Hülya, cadde üzerindeki park etmiş araçların arasında buldukları bir boşluğa park ettikten sonra arabadan inerek, hemen yakınlardaki karakola kadar yürüdüler.

Karakol girişindeki nöbetçi polis memurunun yönlendirmesiyle komiser yardımcısının bürosuna girdiler. Sürekli tınlayan telsiz anonsları insanı tedirgin ediyordu. Komiser yardımcısıyla, masasında ağırladığı birkaç polis memuru, bürodan içeri gelenlere meraklı gözlerle baktılar.

Cemal, rahat hareketlerle komiser yardımcısının önüne dikildi.

“İyi günler!”

Komiser yardımcısı kibirli,

“Buyur!” diyerek karşıladı onu

Cemal, Halil’i göstererek,

“Beyefendi, arkadaşım, bugün oğlen saatlerinde iki içtiği bir meyhanede maalesef bir gaspa maruz kalmış olup, gerekli işlemlerin yerine getirilmesini rica etmek için rahatsız ettik sizi,” dedi.

Komiser Yardımcısı, heyecanlanarak,

“Gasp mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Silahlı mı?”

“Hayır. Kaba kuvvet ile...”

Komiser yardımcısı Halil’e hitap ederek,

“Nasıl oldu?” diye sordu.

Ona cevabı gene Cemal verdi.

“Aynı yerde arkadaşımın cüzdanı alındıktan sonra, hesabını ödeyemediği gerekçesiyle kolundaki saatine, paraya çevirmek amaçlı olarak el konulmuş.”

Komiser yardımcısı, olayı küçümseyerek,

“bu gasp mı şimdi?” diye sordu. “Besbelli ki arkadaşın cüzdanını yankesicilere çektirmiş. Hesabı ödeyemediği için de saatini rehin almışlar. Parasını götürüp, hesabı dersiniz, saatinizi iade ederler.”

Cemal, onun bu tavrına bozularak,

“ne yani? Siz bir şeyler yapmayacak mısınız?” diye sordu.

Komiser yardımcısı, alaylı,

“bizim yapabileceğimiz bir şey yok bu olayda,” dedi.

Cemal,

“bakın beyefendi, siz benim kim olduğumu bilmiyorsunuz...” diye söylendi.

Komiser yardımcısı onu iyice alaya alarak,

“Kim olduğunu mu? Allah, Allah... Kimmişsin sen bakayım!” diyerek sırttı.

Cemal, ona öfkeyle bakarak,

“bizim bu mağduriyetimize gönüllü olarak yardımcı olmazsanız, emrivakiyle asker ederim sizi karşımda,”

diye söylendi.

Karşısındaki, onu inandırıcı bulmayarak üslubundan dolayı bozuldu.

“Şimdi, ben seni bir asker edersem, nezarethaneye tkip...”

“Hemen yarın, Muş Bulanık’a tayininiz çıkartılır.”

Komiser yardımcısı, iyice öfkelenmiş ise de kendini frenleme güdüsüyle ya sabır çekerek, alaylı,

“Hakkari Yüksekova daha uzak değil mi? Oraya çıkarttır tayinimi,” diye söylendi.

“Muş Bulanık benim memleketim olur...Orada, sizi layık olduğunuz biçimde ağırlayacak bir çok hısımlım var. Ben, Muş Milletvekili Celal Kabaloğlu'nun oğluyum. Adım Cemal Kabaloğlu.”

Komiser Yardımcısı ona inanmamakta direnerek, ama gene de tedirginlikle,

“Tamam... Şimdi gidin meyhaneye, adamın hesabını ödeyin. Ödediğiniz halde saatinizi iade etmez ise, tekrar gelin buraya, birlikte gider alırız saati adamdan. Tamam mı? Anladınız mı?” dedi.

“Ben, adamlar, arkadaşımı döverek kolundaki saatini ve cebindeki cüzdanını gasp etmiş diyorum, ama siz bizi küçümseyerek başınızdan savıyorsunuz!” Cemal, başıyla gitmeyi işaret etti arkadaşlarına; “Siz bilirsiniz!” Hep birlikte oradan çıkıp gittiler.

Karakol dışında, hemen yan taraftaki bir mağazanın önünde,

“siz az bekleyin burada,”

diyerek arkadaşlarını kapı önünde bırakarak içeriye giren Cemal, mağaza sahibinden rica ettikten sonra mağazanın telefonunu kullanarak, Emniyet Müdürlüğünün santralini de ikna etmekte bir hayli zorlandıktan sonra, İl Emniyet Müdürüyle konuşmaya başladı.

“Ben Cemal Kabaloğlu'yum müdür bey”

“...”

“Ha, evet, o'yum efendim. Hani, bir sıkıntın olursa direk beni ara demiştiniz ya, onun için rahatsız ettim sizi.”

“...”

“Çok Sağolun, efendim! Ben şu anda Çarşı karakolunun hemen yakınındayım, bir mağaza telefonuyla arıyorum sizi...”

“...”

“Madem ki, kısaca arz edeyim: Bugün, ev arkadaşımın, bir kadeh bir şey içmek için girdiği meyhanede cüzdanını çekmişler. Cüzdanı çalıdıktan sonra da hesabı ödeyemediği için döverek, kolundaki saati gasp etmişler...”

“...”

“Evet, öyle olmuş...”

“...”

“Sizi rahatsız etmeden önce, normal yollardan müracaatımızı yapalım, dedik. Biz, yardımcı olacaklarını umarak Çarşı karakoluna müracaat ettik ve görevli komiser yardımcısı arkadaşına olayı aktardık...”

“...”

“Evet, yani şey...”

“...”

“Başkomiser değildi konuştuğum, komiser yardımcısıydı...”

“...”

“Mamañ o komiser yardımcısı olayı küçümseyerek ve bizi kovmaktan beter ederek, başından savdı. Yardımcı olmanızı istirham ettiğim sıkıntım bundan ibaret efendim...”

“...”

“Tamam, olur efendim; hemen döneriz karakola. Çok teşekkür ederim, sağ olun!”

“.....”

“Baş üstüne! Ararım tabii...”

“...”

“Size de.... ”

Mağazanın önünde vitrinlere bakmakta olan arkadaşlarının yanına geldiğinde ağzı kulaklarındaydı.

“Hadi, karakola dönüyoruz,” diyerek onları karakola, geri götürdü.

Az önce komiser yardımcısıyla konuştukları büronun önüne geldiklerinde, komiser yardımcısını telefon elinde, esas duruşta,

“Emeriniz anlaşılmıştır sayın müdürüm,” diye tekmil verirken buldular.

Komiser yardımcısı telefonu elinden bıraktığında kıpkırmızı bir suratla gelerek Cemal’in önünde de esas duruşa geçti.

“Hoş geldiniz beyefendi. Hoş geldiniz! Az önceki tavırlarımız için özür dilerim sizden. Buyurun, siz şöyle istirahat buyurun... Biz şahısları hemen getirerek gereğini yapacağız. Merak buyurmayınız...”

Cemal, adama acıyarak baktı. “Emrivakiden sonra böyle kıvranacağına, adam gibi davranıp şikayetimizi ciddiye alsaydın ya,” diye geçirdi aklından.

Komiser yardımcısı, yeni halini sürdürerek,

“Neredeydi meyhane?” diye sordu.

Halil Kaya,

“Anadolu üniversitesine giderken solda. Tesadüfen girdiğim bir yer olduğu için adını bilmiyorum,” diyerek lafa karıştı.

Komiser yardımcısı boynu bükük,

“Gösterseniz...” deyince, Halil, başıyla onayladı. Adam, polis memurlarına dönerek, “Kimmiş şu meyhaneci, alıp gelin!” diye emretti. Halil’e, “memur arkadaşlara gösterirsiniz, değil mi?” diye sordu.

*

Polis minibüsü, cadde boyunca gelerek birahane önünde durdu. Direksiyonda oturan, Halil’e; “Burası mı?” diye sordu.

“Evet.”

Direksiyondaki, bu defa diğer polis memurlarına, “Alıp gelin şu meyhaneciyi!” dedi. Halil Kaya’ya da, “Siz minibüste bekleyin,” dedi.

Birahane de öğlenkinden daha çok müşteri vardı. İki polis memuru birahaneden içeri girerek doğruca tezgah arkasında ki garsonun yanına gittiler. “Buranın sorumlusu sen misin?”

“Evet.”

“Hakkında şikayet var. Karakola kadar geleceksin!”

“Hayırdır, memur bey? Ne yapmışız?”

“Karakolda öğrenirsin. Yürü!”

Garson, “Alaettin, ben yokken idare et...” diye dükkanı Alaettin’e emanet ederek polislerin peşi sıra dışarı çıktı.

Alaettin, “Tamamdır patron!” diyerek uğurladı onu.

İki polis memuru, aralarında garson olduğu halde birahaneden minibüse doğru gelmeye başladılar.

Halil, “Hah, bu adamdı işte...” dedi.

Polis memurları ile garson minibüsün kapısından girerlerken garson ile Halil göz göze geldiler.

Garson, “Memur bey, bu arkadaş mı şikayetçi?” diye sordu.

Polis memuru onu azarlayarak, “Çok konuşma, bin arabaya!” dedi.

Garson, minibüse binmemekte direnerek, “Bidakka memurum... Bu arkadaş, bugün birahanemizde kafayı çekerken, yankesiciler cüzdanını çekip bizim tuvalete atmışlar. Anlıyor musunuz? Bir müşteri bulmuş tuvalette cüzdanı, getirdi, bana verdi. Şu an, dükkanda, anlıyor musunuz? Dükkana kadar dönüp, vatandaşın cüzdanını alayım isterseniz. Sonra karakola da gideriz evvel Allah...” diye ısrar etti.

Direksiyondaki yaşlı polis, oturduğu direksiyon başından, “Gidin şunla da, alsın cüzdanı!” dedi.

İki polis memuru ile garson minibüsten ayrılarak yeniden birahaneye döndüler.

İki polis memuru ile garson birahaneye geri döndüğünde üzerlerine çevrilen bakışların arasında tezgahın önüne gittiler.

Garson, “Alaettin! Lavaboda bulduğın şu cüzdanı ver oradan bakayım!” diyerek girdi içeri.

“Nerede abi?”

“Orada, tezgahın altında, bir yerde olacak.”

Alaettin, tezgahın arkalarında aranarak cüzdanı bulup verdi. “Tamam. Buyur abi.”

Garson, ona fısıldayarak, “bugünkü sarhoş çektiriyor karakola... Gideyim bakalım, ne olacak.” dedi.

Polis memuru onun fısıldanmasına müdahale etti. “Aranızda fısır fısır ne konuşuyorsunuz siz öyle bakayım?”

Garson, “Yok bi şey memur bey. İşle ilgili tembihler yaptım sadece...” diyerek onların yanına geldi.

Polis memurları ve garson gelip binmelerine müteakiben, minibüs hareket ederek uzaklaştı.

*

Garson, iki polis memuru ve Halil Kaya birlikte bürodan içeri geldiler.

“Şahsı getirdik komiserim.” Garsondan aldığı cüzdanı da teslim ederek, “Bu cüzdanla beraber...” dedi.

Komiser Yardımcısı cüzdanı Halil’e göstererek,

“Bu cüzdan mı sizin beyefendi?” diye sordu.

“Evet.”

Komiser yardımcı cüzdanı Halil’e vererek,

“Alın, bakın, içinden bir şey alınmış mı, diye,” dedi.

Halil Kaya, cüzdanı karıştırdıktan sonra,

“Kimliklerim tamam, ama paralarım alınmış,” dedi.

“Ne kadar?”

“Elli dolar ile onluk ve beşlik halinde iki yüz liram vardı ama, alınmışlar.”

Komiser yardımcısı, garsonu sıkıştırarak,
“Ne arıyor bu cüzdan sende? Sen mi çalmıştın?” diye sordu.

Garson,

“Bu zat-ı muhteremden çekenler, içindeki paraları aldıktan sonra bizim lavaboda atmışlar. Bulduğumuzda boştu. Sahibi gelirse teslim ederim diye tutuyordum... Sizin söylediğinizi yapmış olsam tutar, sonra memur beylere teslim eder miyim? Atardım çöpe... Allah, bize haram rızık nasip etmemiştir...” diyerek kendisini savunmaya başladı.

Komiser Yardımcısı,

“Ya, ne demezsin. İçki satarak helal para kazanan dört başı mamur müslüman bir vatandaşımız olduğun nurlu suratından okunmakta zaten,” diyerek onunla alay etti. Halil’e garsonu göstererek, “Kol saatinizi gasp eden, bu muydu beyefendi?”

“Bu.”

Garson, gasp sözcüğünü duyarak telaşlandı.

“Ne kol saati? Ne gaspı? Sayın komiserim, ticarethanemizden apar topar alınıp getirildik. Niçin getirildiğimizi ise bilmiyoruz...”

Komiser yardımcısı, Halil’i göstererek,

“Beyefendiler senden şikayetçiler. Bu arkadaşın, bugün, meyhanede içkili vaziyetteyken cüzdanı çekilince hesabını ödeyemediği gerekçesiyle kol saatine paraya çevirmek üzere el koymuşsun.”

Garson, inkar etmeyi sürdürerek,

“Kol saati, filan görmedim ben komiserim. Bu arkadaş, bugün meyhanemizde içki içti. Hesabı ödeyeceği vakit de cüzdanını çektiğini fark etti. Dolayısıyla yüz liralık hesabını da ödeyemedi. Ben, asıl bu arkadaştan şikayetçiyim. Bana yüz lira borcu var.”

Komiser yardımcısı, garsonun, inkar etmeyi ısrarla sürdürmesinden hoşnut,

“E, beyefendi? İsnadınız bir delile veya şahide de dayanmıyor. Siz de iyi bilirsiniz ki, eksik isnat ile kimseyi mahkemeye sevk edemeyiz.”

Cemal,

“Evet,” dedi. “Atı alan Üsküdar’ı geçmiş. Bu durumda şikayetimizden vaz geçmemiz gerekiyor.”

Garson, yüz bulunca,

“Ben, komiserim, bu arkadaşın, bugün içtiklerinin parasını ödemesini talep ediyorum. Yüz lira... Aksi taktirde, ben geçmiyorum şikayetimden,” diye atıldı.

Komiser yardımcısı, garsona kızarak,

“Cüzdanı çalınmış adamın. Onun için ödeyememiş. Üstelik kaşla göz arasında saatini de yok ettiniz. Adamlar, buna rağmen şikayetçi de olmadılar, bak. Kapat bu meseleyi...” diye söylendi.

Garsonun bir şey kapatacağı yoktu.

“Ama komiserim. Benim günahım ne Allah aşkınıza... Tamam, içtiklerinin maliyetini versin. Versin bir altmış, yetmiş lira, helalleşelim.”

Cemal, cebinden bir miktar kağıt para çıkartıp adama verdi.

“Al sana elli lira! Eğer sahtecilikle alıyorsan, Allah yemeni nasip etmesin, inşallah!”

Garson,

“Varsa bi namussuzluğumuz, dediğiniz olsun, sayın beyefendiciğim,” diyerek, sinsice gülümsedi. Aldığı paraları cebine sokuşturdu.

**

Apartmana giren Cemal, Halil ve Hülya evin kapısına geldiklerinde, Cemal anahtarıyla kapıyı açarken, Halil Kaya söylenmeye başladı.

“Karakola marakola gitmeseydik keşke. Kendimizi madara ettik.”

Cemal,

“En azından kimliklerine kavuşmuş oldun, sayemde, nankör herif!” diyerek onu açtığı kapıdan içeri doğru ittirdi.

*

Garson, birahaneden içeri gelir gelmez Alaettin’ in yanına giderek,

“Var mı bi durum?” diye sordu.

“Yok abi. Asayiş berkemal. Topladığım hesapları koydum çekmeceye, anladın mı...”

“İçinden aşırıydıysan tamamdır.”

Alaettin, pişkinlikle,

“Beş kuruşu bile aşırmadım ama, senden bir bira içtim tezgahın arkasında...” diyerek sırttı.

“Öyle olsun. Şimdi de fırla git, bana Çingen Selahattin ile Tilkiyi kap da gel. Söyle onlara bugünkü sarhoştan çektikleri ikiyüz lira ile elli doları helaya attıkları cüzdanla karakolda ben ödedim adama. Alıp getirsinler paramı, yoksa Allahım’a kitabıma ben polis götürürüm kapılarına...”

“Onlar çekmiş, değil mi abi?”

“Sen git, dediğimi yap... Para miktarını aynen söyle gavatlara tamam mı?”

Alaettin,

“Elli dolar, bi de iki yüz kayme...” diye tekrarladıktan sonra meyhaneden koşarak çıkıp gitti.

*